

167. ՄԱՐԹԸ ՆԱՆ ԿՆԵԳՅԸ

Ըլնալ ա լլնալ մին մարթ, մին կնեգյ, էս մարթը քյննամ ա հանդին հոնձ անըմ, խոտ հարըմ, վար անըմ, իսկ կնեգյը տոնը պահըմ ա, խմոր ա անըմ, հավեն ճոտեն ելըմ ա և շատ հալալ-զուլալ ապրում ըն:

Մին օր մարթը հանդան նղացած կյամ ա տոն, կնեգյը մարթին վենները լվանըմ ա, հաց տամ, շալ տամ, տեղը քցնամ և ասըմ.—Ա՛ մարթ, եր կաց քոն իլ, նղացած ըս: Մարթը կնգանը ասըմ ա.—Ա՛ կնեգյ, էս աստված յոր կոնե՞, վեր տու տանը դինչ նստիս, իսկ ես քյնիմ հանդին շրշարվիմ: Կնեգյը ծծաղըմ ա և ասըմ.—Ա՛ մարթ, վեր իտի յա, տու կաց, տոնը պահե, իսկ ես քյնիմ հանդըմը ըշխագիմ: Մարթը ռազի յա կենըմ:

Ըռավոտը կնեգյը եր ա կենըմ մարթուն հրցնում: Ա՛ մարթ, ես քյննամ ըմ հանդը, ասե տեսնամ: Հի՛նչ բիդի անիմ: Մարթը քաղասիսանըմ ա.—Նորման քսանըհենգյ խորթն ա, քյնի հնձի, էշը կես օրեն ճոլը տոթ, իսկ գործա կլնլիս պատառ խոտ պեր, վեր փրոնգրվեն էշը օտե:

Ճո պայմանան ետը մարթն ա կնգանան հրցնում, քա րա ի՛նքյը հինչ բիդի անե: Կնեգյը մարթին ասըմ ա.—Էն ա միկա մածուն կա, խնեցեն ածե հարե, ճոտերեն ելի, վեր լլղանը շտանե, համ էլ մին թուրուն հաց կթխիս: Մարթը համաձայնվում ա: Կնե-

դյր քյնծւմ ա հանդը, իսկ մարթը մնամ ա տանը: էս մարթը հան-
լա կնեգյը քյնծւանը հտը մին երկու ստաքան արաղ ա խմում,
խմորը խաշ անում, հալին ճոտերը թիլնով կպտտում և լոխ մին-
տեղ կապում հալին վտնեբան, նրա համար, վեր քշտան դրաղ չի
կենան: Ստավ կյամ ա խմորը թա հունցն, մին էլ մտածում ա,
ասում ա, կարող ըմ երկու գործը մին տեղ անել և ճնլի պրծնիմ,
դինջ նստիմ:

էս մարթը խնեցնն մաշկն ա կապում, շոքում ըսկսում խմորը
հունցել, հանցու համ խնեցնն մաշկնն հարվն, համել խմորը
հունցվն:

էս թնդ գործնն վախտը հրեանը հարայ ա տամ, թա արա
հեյ, Առաքել, ճոտերը շղանը տարավ: Սան դեմն շղանը վեր մին
ճոտա փռնալ ա, սաղ ճոտերը թուխսկանը նհետը տարալ ա: էս
մարթը թայդի տնւ ա կյամ, վեր շղանան ճոտերը խլի, մաշ-
կնն կապած խնեցին տաանը պատեն նի յա կյամ կոտորվում,
շալվարը թանալ լանում: էս Առաքելը ճոտերնն հանջիրավը շաղ-
վում ա, իսկ էս շաղված վախտը խռկ կալած խոզը նի յա մըն-
նում տոնը, ըսկսում տաշտին խմորը թնմնոզ օտիլ: էս մարթը
տխուր, դիլխոր տաանը նստում ա մինչև մթննը:

Մթնում ա թա շէ, կնեգյը կյնմ ա և ասում.—Ա՛ մարթ, նոր-
ման քսանհենգյ խորթն ա, ես երեսունն ըմ հնծնը, էշը ճոկը ըմ
տվալ, լնվ կանաչ խոտ ըմ պերնը, ճափկուն ըխպրնն կոլան
լցալ ըմ պերնը, կա մին լնվ խմե,—ասում ա, կոլան տալիս ա
մարթին: Ըտրանից հտը կնեգյը հրցնում ա.

—Ա՛ մարթ, խմորը հինչ հա՛լի յա:

Մարթը ասում ա.—խմորը խոզան հրցրու.

—Իսկ խնեցի՞ն:

Մարթը ասում ա.—խնեցնն պատան հրցրու.

Իսկ ճոտերնն պե՞նը շնլղանան:

—Համ էլ ա՛ կնեգյ, կաց տոնտ պահն, իսկ ես քյնիմ իմ
գործիս:

